

[Malchau.]

men paa den anden Side maa det ogsaa være saadan, at en Arvelov ikke er noget, der skal kunne ændres efter Forgodtbefindende; det skal være en Lov, der kan holde i Generationer.

Det Omraade, vi her lovgiver paa, er et Sted, hvor Traditioner og hævdvundne Regler spiller en stor Rolle; her er der et Felt, hvor man skal være varsom med revolutionære Ændringer, selv om man paa den anden Side ogsaa skal tage en af Tiden skabt Udvikling med i Betragtningen. Det er en Sag med to eller flere Parter, og det gælder for os om at kunne se paa Sagen med alle Parters Øjne og søge at opnaa den størst mulige Retfærdighed med Hensyntagen til alle Sider. Efter min Mening skal man i allerhøjeste Grad respektere Ejendomsretten, men man skal ogsaa passe paa ikke at skabe Urimelighed eller gøre noget, der kan faa Skin af Uret over sig.

Det er jo en afdøds Formue, der er Arverettens Genstand; en afdøds Formuegoder føres videre efter ham over paa Privatpersoner, der enten stod ham nær, eller som begunstiges efter hans Ønske ved Testamente. Det har altid været saadan, at Familien har haft Arveret, men efterhaanden har Testamentsarven vundet større Anvendelse. Det er naturligt, at Slægten først og fremmest arver, det maa være et Led i hele vor Formueordning, men en vis Bevægelsesfrihed maa ogsaa kunne indrømmes.

Kommissionens Betænkning med tilhørende Udkast, der jo ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, er efter min Opfattelse overordentlig klar og dybtgaaende i sin Behandling af dette store og vigtige Problem, som en Revision af Arveloven er.

Forslagets Kapitel 1 omhandler Arveret og Arveklasser. Dette er jo udførligt omtalt af de tidligere Ordførere; jeg skal ogsaa knytte et Par Bemærkninger hertil. Hovedregelen er den, at Arveladerens nærmeste Arvinger er hans Børn og øvrige Descendens, det vil sige, at en Persons Efterladenskaber skal gaa i Arv til hans Børn, saafremt han har saadanne, og det er sikkert i fuld Overensstemmelse med gældende Retsopfattelse. Efter § 5 i Lovforslaget stilles Børn født i og uden for Ægteskab principielt lige; for de sidstes Vedkommende skal Fader-

skabet dog være fastslaaet paa den i Lovgivningen om Børn uden for Ægteskab foreskrevne Maade, og ifølge § 94 skal Barnet endvidere være født efter den 1. Januar 1938.

Som det allerede er nævnt, er Forholdet efter Arveloven af 1845 det, at der findes 5 Arveklasser, nemlig foruden Arveladerens Afkom hans Forældre, Bedsteforældre, Oldeforældre og Tipoldeforældre, alle med deres Afkom. Det kan vel nok siges, at det er at gaa for vidt, at det er at gaa for langt ud for at finde et Slægtsforhold, der dog kun bestaar af meget tyndt Blod. Det kan tilmed volde mange praktiske Vanskeligheder at finde de arveberettigede. Dette Synspunkt giver sig ogsaa Udtryk i Kommissionens Udkast, hvor man med den nye svenske Arvelov som Forbillede har foreslaaet at indskrænke den legale Arveret til første og anden Arveklasse samt af tredje Arveklasse kun afdødes Bedsteforældre og disses nærmeste Descendenter, det vil sige afdødes Onkler og Tanter. Som det allerede er nævnt gentagne Gange i Dag, gaar Lovforslaget her noget videre, idet der i § 3 medtages foruden Bedsteforældre og deres Børn tillige deres andet Afkom og endvidere efter Lovforslagets § 4, vel at mærke under Forudsætning af, at ingen andre Arvinger findes, Oldeforældre og deres Afkom indtil Arveladerens egen Generation.

Hvor Grænsen skal gaa, er vel noget af en Temperamentsag. Lovforslaget er her paa Linie med norsk Ret. Man maa huske, at samlevende Familiemedlemmer i Dag er en meget mere indskrænket Kreds end for 100 Aar siden. Jeg kan ikke bestemt afgøre, om man fra den højtærede Justitsministers Side i saa Henseende har fundet den rette Skillelinie. Efter min Opfattelse ligger det foreslaaede noget i Overkanten. Det er muligt, at man bør holde sig til eller i hvert Tilfælde nærme sig til Forslaget fra Kommissionen, i hvert Fald finder jeg, det er bedre, at et Arvebeløb gaar til Familien eller til Slægtninge, end at det gaar i Statskassen. Men Spørgsmaalet er, hvor Grænsen skal gaa, maa vi sikkert kunne tale os til Rette om og finde en Løsning paa, og jeg finder i saa Henseende, at Spørgsmaalet maa kunne løses i Forbindelse med Løsningen af Spørgsmaalet om Oprettelse af en Arvefond, som jeg senere skal komme tilbage til.